

Справа № 991/3297/25

Провадження 2-а/991/7/25

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

Р І Ш Е Н Н Я

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

19 травня 2025 року

м.Київ

Вищий антикорупційний суд колегією суддів у складі:

головуючої судді Широкої К.Ю.,

суддів Саландяк О.Я., Олійник О.В.,

за участі секретаря судового засідання Севрюк К. А.,

представників позивача Міністерства юстиції України - Туліна Р.А., Щербань Є.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за позовною заявою Міністерства юстиції України (адреса місцезнаходження: м. Київ, вул. Городецького, буд. 13; код ЄДРПОУ: 00015622) до ОСОБА_1 (zareestrovana adresa prozhivannya: АДРЕСА_1 ; РНОКПП: НОМЕР_1), третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача: ОСОБА_2 (zareestrovanyy za adresoju: АДРЕСА_2 ; РНОКПП: НОМЕР_2), про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої [статті 4 Закону України «Про санкції»](#),

ВСТАНОВИВ:

1. Рух судового провадження.

14.04.2025 року до Вищого антикорупційного суду надійшла позовна заява Міністерства юстиції України до ОСОБА_1 про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#).

Згідно протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями позовну заяву було передано колегії суддів у складі головуючої судді Широкої К.Ю., судді Саландяк О.Я., судді Олійник О.В.

Разом з позовною заявою Міністерством юстиції України подано заяву про забезпечення позову.

Ухвалою суду від 15.04.2025 року заяву про забезпечення позову було задоволено у повному обсязі.

Ухвалою суду від 15.04.2025 року провадження у справі відкрито у порядку спрощеного позовного провадження з повідомленням (викликом) сторін, призначено судові засідання на 19.05.2025 року о 08 год. 30 хв., залучено ОСОБА_2 до справи в якості третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, встановлено строки для реалізації учасниками справи своїх процесуальних прав на подачу заяв по суті справи.

2. Суть адміністративного позову.

Зі змісту уточненої редакції позовної заяви вбачається, що з 1997 року ОСОБА_1 обіймала посаду директора Херсонського обласного краєзнавчого музею (код ЄДРПОУ: 02224040), який розташований за адресою: Херсонська область, м. Херсон, вул. Соборна, буд. 9. Сфера професійних обов'язків ОСОБА_1 полягала у забезпеченні проведенні масової науково-освітньої роботи, сприянні підвищенню культурного рівня відвідувачів музею, та формуванні історичного розуміння і укорінення Української державності. Херсонський обласний краєзнавчий музей є одним з найбільших на півдні України та до повномасштабного вторгнення і окупації мав одну з найбільших на півдні України колекцій предметів старовини. Будівлі, в яких була розміщена експозиція музею, є пам'ятками архітектури XIX століття.

Разом з тим, з моменту тимчасової окупації міста Херсон, ОСОБА_1 добровільно пішла на співпрацю з окупаційними органами влади та представниками воєнізованих формувань, публічно підтримувала дії та політику держави-агресора, продовжувала співпрацювати з представниками держави-агресора після виїзду з міста Херсона напередодні його деокупації.

Рішенням Ради національної безпеки і оборони України (далі також - РНБО) від 23.11.2023 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеним в дію [Указом Президента України № 772/2023 від 23.11.2023 року](#), стосовно ОСОБА_1, громадянки України, громадянки російської федерації, застосовано, зокрема, санкцію у виді блокування активів строком на 10 років. Крім того, ОСОБА_1 також включено до ряду міжнародних санкційних списків. Станом на день звернення до суду з цим позовом рішення про застосування санкцій не оскаржувалися та не скасовувалися.

На переконання позивача, ОСОБА_1 є відповідальною за суттєве сприяння вчиненню дій та ухваленню рішень, які підривають і загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України, а саме за інформаційне сприяння шляхом здійснення публічних дій, які відповідно до

абз. 3-5 пп. «в» п. 2 аб. 2 ч. 1 [ст. 5-1 ЗУ «Про санкції»](#) є підставами для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#).

З урахуванням вищевикладеного, Міністерство юстиції України просило застосувати до ОСОБА_1 санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#), та стягнути в дохід держави належні їй на праві власності активи, а саме: 1) транспортний засіб марки SKODA ACTAVIA A5, державний номерний знак НОМЕР_3 , сірого кольору, VIN НОМЕР_4 , номер кузова НОМЕР_4 ; 2) транспортний засіб марки ВАЗ 21114, державний номерний знак НОМЕР_5 , зеленого кольору, VIN НОМЕР_6 , номер кузова НОМЕР_6 ; 3) домоволодіння за адресою: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2302453465101); 4) житловий будинок за адресою: АДРЕСА_4 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2272512665101); 5) грошові кошти у розмірі 28 (двадцять вісім) гривень 37 копійок, які розміщені на її банківському рахунку НОМЕР_7 в АТ КБ «ПРИВАТБАНК»; 6) грошові кошти у розмірі 15 (п'ятнадцять) гривень 53 копійки, які розміщені на її банківському рахунку НОМЕР_8 в АТ «Укресімбанк».

3. Письмові заяви по суті справи та/або з процесуальних питань, що були подані учасниками справи до початку судового розгляду.

15.04.2025 року від Міністерства юстиції України надійшла заява про зміну предмета позову (в частині) (а.с. 188-192), в якій було повідомлено, що після подання позову позивачем виявлено, що у позовній вимозі про стягнення в дохід держави грошових коштів у розмірі 15 грн. 35 коп., розміщених на рахунку в АТ «Укресімбанк», допущено помилку у реквізитах банківського рахунку відповідача, а саме замість вірного номеру « НОМЕР_8 », на якому розміщено кошти у сумі 15 грн. 53 коп., помилково зазначено « НОМЕР_9 », на якому грошові кошти відсутні. У зв'язку з цим позивачем було заявлено про зміну редакції відповідної позовної вимоги.

16.04.2025 року від Міністерства юстиції України надійшло клопотання про долучення доказів (а.с. 201-202), в якому висловлено прохання про долучення до матеріалів справи доказів направлення ОСОБА_1 вищезазначеної заяви про зміну предмета позову.

16.04.2025 року від Міністерства юстиції України надійшло ще одне клопотання про долучення доказів (а.с. 203-204), а саме - публікації на офіційному сайті Мін'юсту про подання позову з метою додаткового повідомлення учасників справи про початок судового провадження.

18.04.2025 року від Міністерства юстиції України надійшли письмові пояснення щодо неможливості направлення позову з додатками третій особі (а.с. 209-221), в яких зазначено, що на виконання ухвали суду від 15.04.2025

року Міністерством юстиції України було здійснено запити до Державного реєстру актів цивільного стану та Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, та встановлено, що адресою місця проживання третьої особи ОСОБА_2 є АДРЕСА_2 . Тобто, місце проживання ОСОБА_2 входить до складу Олешківської міської територіальної громади Херсонського району Херсонської області, яка з 24.02.2022 року і по нині входить до переліку тимчасово окупованих територій України. У зв'язку з цим здійснення поштового відправлення копії позовної заяви з додатками за місцем проживання третьої особи не виявилось за можливе.

Будь-яких інших заяв, клопотань, у тому числі відзиву на позову заяву та/або письмових пояснень третьої особи, до суду не надходило.

Копія ухвали суду від 15.04.2025 року про відкриття провадження у справі разом з судовою повісткою про виклик до суду засобами поштового зв'язку відправлялися за зареєстрованим місцем проживання відповідача. Як вбачається з наявного у матеріалах справи зворотного поштового повідомлення (а.с. 222), поштове відправлення не було вручено ОСОБА_1 у зв'язку з її відсутністю за зареєстрованим місцем проживання.

На виконання вимог ч. 2 [ст. 161 КАС України](#) позивачем засобами поштового зв'язку направлено копію позовної заяви та додатків до неї за зареєстрованою адресою проживання відповідача, що підтверджується наявним у матеріалах справи описом вкладення у цінний лист та поштовою накладною (а.с. 175). За результатами перевірки стану поштового відправлення (веб-ресурс: <https://track.ukrposhta.ua/tracking-UA.html>) судом встановлено, що копію позовної заяви з додатками не було вручено ОСОБА_1 за місцем її проживання та повернуто позивачу з поміткою про закінчення терміну зберігання. Аналогічні відомості щодо стану поштового відправлення судом встановлено і з поштової кореспонденції, яка була надана позивачем в судовому засіданні.

Крім того, на виконання вимог ч. 2 [ст. 268 КАС України](#) копію ухвали суду від 15.04.2025 року про відкриття провадження у справі було опубліковано судом на офіційному веб-порталі судової влади України (веб-посилання: https://hcac.court.gov.ua/hcac/gromadyanam/administrative_rulings).

На виконання вимог ч. 2 [ст. 268 КАС України](#) судом також здійснено публікацію на офіційному веб-порталі судової влади України судових повісток про виклик до суду відповідача ОСОБА_1 та третьої особи ОСОБА_2 (веб-посилання: <https://hcac.court.gov.ua/hcac/gromadyanam/summons/>).

У додаток до цього повідомлення про початок судового провадження було опубліковано на офіційному веб-сайті позивача як центрального органу

виконавчої влади, юрисдикція якого поширюється на всю територію України (а.с. 204).

Відповідно до ч. 4 ст. [159](#), ч. 6 ст. [162 КАС України](#) подання заяв по суті справи є правом учасників справи. У разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин суд вирішує справу за наявними матеріалами.

Відповідно до п. 5 ч. 6 [ст. 251 КАС України](#) днем вручення судового рішення є: день проставлення у поштовому повідомленні відмітки про відмову отримати копію судового рішення чи відмітки про відсутність особи за адресою місцезнаходження, місця проживання чи перебування особи, що зареєстровані у встановленому законом порядку, якщо ця особа не повідомила суду іншої адреси.

Відповідно до ч. 1-3 [ст. 268 КАС України](#) у справах, визначених статтями [273-277](#), 280-283-2, [285-289](#) цього [Кодексу](#), щодо подання позовної заяви та про дату, час і місце розгляду справи суд негайно повідомляє відповідача та інших учасників справи шляхом направлення тексту повістки до електронного кабінету, а за його відсутності - кур'єром або за відомими суду номером телефону, факсу, електронною поштою чи іншим технічним засобом зв'язку.

Учасник справи вважається повідомленим належним чином про дату, час та місце розгляду справи, визначеної частиною першою цієї статті, з моменту направлення такого повідомлення працівником суду, про що останній робить відмітку у матеріалах справи, та (або) з моменту оприлюднення судом на веб-порталі судової влади України відповідної ухвали про відкриття провадження у справі, дату, час та місце судового розгляду.

Неприбуття у судові засідання учасника справи, повідомленого відповідно до положень цієї статті, не перешкоджає розгляду справи у судах першої та апеляційної інстанцій.

Відповідно до ч. 5 [ст. 283-1 КАС України](#) позовна заява розглядається в судовому засіданні з повідомленням про дату, час та місце судового засідання позивача, відповідача (особи, щодо якої ставиться питання про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої [статті 4 Закону України "Про санкції"](#)), інших учасників справи та їх представників.

Неприбуття в судові засідання учасника справи та його представника, належним чином повідомленого про дату, час та місце розгляду справи, не перешкоджає розгляду справи в суді першої інстанції та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні.

З урахуванням вищевикладеного, судом здійснено всіх необхідних та можливих заходів для повідомлення відповідача і третьої особи про відкриття провадження у справі за їх участі та про призначене судове засідання. У свою чергу, ОСОБА_1 та ОСОБА_2 були належним чином повідомлені як про судово провадження та зміст пред`явлених позовних вимог, так і про дату, час і місце судового засідання.

Оскільки відповідач та третя особа, будучи належним чином повідомленими, у судово засідання не з`явилися, у встановлений судом строк заяв по суті справи не подали, а їх неявка та неподання відповідно не перешкоджають проведенню судового розгляду і не можуть бути підставою для його відкладення, суд, зважаючи на терміновість даної категорії справи, обмежений строк судового розгляду, вважає за можливе провести розгляд справи за відсутності відповідача та третьої особи за наявними матеріалами справи.

4. Позиції сторін в судовому засіданні.

У судовому засіданні представники Міністерства юстиції України позовні вимоги підтримали у повному обсязі, просили їх задовольнити з підстав, що викладені в позовній заяві. У додаток до цього, представник позивача Щербань Є.В. пояснила, що чинне законодавство не передбачає обмежень в частині визначення мінімального розміру/вартості активів, які можуть бути стягнуті в дохід держави при застосуванні відповідної санкції. Тому враховуючи, що поведінка відповідача містить ознаки інформаційного сприяння державі-агресора, що створює реальну загрозу заподіяння шкоди національному суверенітету, територіальній цілісності та незалежності України, сторона позивача переконана у тому, що є підстави для стягнення в дохід держави всіх активів відповідача, що перелічені у позовних вимогах, не зважаючи на незначний розмір деяких активів.

5. Оцінка та мотиви суду.

Відповідно до ч. 1, 2 [ст. 1 ЗУ «Про санкції»](#) з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави можуть застосовуватися спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (далі - санкції).

Санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб`єктів, які здійснюють терористичну діяльність, а санкції у виді позбавлення державних нагород -

проти будь-яких нагороджених осіб, зазначених у частині четвертій [статті 3 цього Закону](#).

Відповідно до ч. 1 [ст. 3 ЗУ «Про санкції»](#) підставами для застосування санкцій є: 1) дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, інших суб'єктів, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод; 2) резолюції Генеральної Асамблеї та Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй; 3) рішення та регламенти Ради Європейського Союзу; 4) факти порушень Загальної декларації прав людини, Статуту Організації Об'єднаних Націй.

Положеннями [Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» № 2257-IX від 12.05.2022 року](#), який набрав чинності 24.05.2022 року, до переліку санкцій, визначеного ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#), було додано санкцію у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#)).

Відповідно до ч. 1 [ст. 5-1 ЗУ «Про санкції»](#) санкція, передбачена пунктом 1-1 частини першої [статті 4 цього Закону](#), має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні [Закону України "Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів"](#).

Ця санкція може бути застосована у період дії правового режиму воєнного стану чи після його припинення або скасування (якщо позовну заяву про застосування цієї санкції подано в період дії правового режиму воєнного стану) та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

Підстави для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#), детально визначені у ч. 1 [ст. 5-1 цього Закону](#), серед яких суттєве

сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, шляхом інформаційного сприяння, зокрема шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на: 1) виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності; 2) глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України; 3) підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з "нацизмом" чи іншими людиноненависницькими ідеологіями.

Під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема у мережі Інтернет або за допомогою медіа.

Відповідно до ч. 2 [ст. 5-1 ЗУ «Про санкції»](#) за наявності підстав та умов, зазначених у частині першій цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду з позовною заявою про застосування до відповідної фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої [статті 4 цього Закону](#) (далі - Заява), у порядку, визначеному [Кодексом адміністративного судочинства України](#).

Відповідно до ч. 6 [ст. 283-1 КАС України](#) суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони.

З наведеного вбачається, що застосування державою такого виду санкцій відповідає невід'ємному праву України на індивідуальну самооборону від збройного нападу (стаття 51 Статуту ООН). При чому ця санкція є одним із заходів, які Україна вживає для самооборони від військової агресії зі сторони рф, адже поряд із безпосереднім знищенням майна та військ рф на полі бою, Україна шляхом застосування правового механізму санкції вилучає майно, яке

використовувалося, використовується чи може бути використане для посилення воєнної спроможності рф, та отримує можливість використати таке майно для підсилення своїх оборонних спроможностей.

Легітимна мета санкції у виді стягнення активів полягає в тому, щоб: 1) забезпечити контроль за активами особи, яка несе або може нести потенційну загрозу національним інтересам України, її суверенітету та територіальній цілісності; 2) зупинити агресивні дії рф; 3) припинити підтримку її нинішнього політичного режиму шляхом удару по фінансовим можливостям «прихильників» такої політики; 4) забезпечити здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від конфіскації.

Виходячи із зазначеної вище легітимної мети санкції у виді стягнення активів, суд констатує, що санкція стягнення не є видом (формою, засобом, механізмом) відповідальності та не потребує встановлення ознак складу правопорушення (діяння), а також, що санкція є реакцією, відповіддю держави на дії, що становлять загрозу фундаментальним принципам її існування. Суд також звертає увагу, що санкція стягнення не є результатом встановлення ознак кримінального правопорушення в розумінні як національного законодавства, так і міжнародного права.

У зв'язку з цим суд також робить висновок, що санкція у виді стягнення активів у дохід держави може бути застосована до особи, яка вчинила або розпочала вчинення діяння, передбаченого частиною 1 [статті 5-1 ЗУ «Про санкції»](#), до 24.05.2022 року, з огляду на те, що положення міжнародного права щодо категоричної заборони збройної агресії, а також всіх пов'язаних з нею діянь існували та діяли на рівні національного законодавства України задовго до прийняття цього [Закону](#) та внесення змін до нього, якими 24.05.2022 року було лише запроваджено конкретний обмежувальний захід у виді стягнення активів у дохід держави тих осіб, які конкретно визначеними у Законі діями сприяли збройній агресії рф проти України.

Вищевикладені висновки також викладені у рішеннях Вищого антикорупційного суду від 07.12.2022 року у справі № 991/5982/22, від 16.02.2023 року у справі № 991/265/23, від 27.02.2023 року у справі № 991/1396/23, від 20.03.2023 року у справі № 991/1914/23, від 24.03.2023 року у справі № 991/2086/23, від 29.08.2023 року у справі № 991/7229/23, від 03.10.2023 року у справі № 991/8192/23, від 18.04.2024 року у справі № 991/558/24, від 15.05.2024 року у справі № 991/11220/23, від 24.07.2024 року у справі № 991/5120/24, від 29.07.2024 року у справі № 991/5106/24.

У справах про застосування санкції суд виносить рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно з сукупністю

доказів іншої сторони. Тобто застосовується стандарт доказування «переваги більш вагомих доказів» (preponderance of the evidence) або так званий баланс імовірностей (balance of probabilities). Тягар доведення факту вважається виконаним, якщо на підставі поданих доказів можна зробити висновок, що факт швидше мав місце, ніж ні. Такий підхід при оцінці доказів становить процесуальну особливість інституту застосування санкції у вигляді стягнення активів в дохід держави.

Верховний Суд неодноразово звертався до категорії стандарту доказування та відзначав, що принцип змагальності забезпечує повноту дослідження обставин справи. Цей принцип передбачає покладання тягара доказування на сторони. Одночасно цей принцип не передбачає обов'язку суду вважати доведеною та встановленою обставину, про яку сторона стверджує. Така обставина підлягає доказуванню таким чином, аби задовольнити, як правило, стандарт переваги більш вагомих доказів, тобто коли висновок про існування стверджуваної обставини з урахуванням поданих доказів видається більш вірогідним, ніж протилежний (постанова Касаційного адміністративного суду Верховного Суду від 07.12.2022 року у справі № 200/6156/20, пункт 81 постанови Великої Палати Верховного Суду від 18.03.2020 року у справі № 129/1033/13-ц).

Отже, використаний в національній системі термін «більша переконливість доказів» означає, що існують розумні припущення вважати, що факт скоріше має місце. При цьому, зазначений стандарт доказування підкреслює необхідність співставлення судом доказів, які надають позивач та відповідач. Тобто необхідним є не надати достатньо доказів для підтвердження певної обставини, а надати їх саме ту кількість, яка зможе переважити доводи протилежної сторони судового процесу.

З урахуванням вищевикладеного, при вирішенні справи за позовом про стягнення активів в дохід держави за результатами змагального судового процесу на основі переваги більш вагомих доказів суд має з'ясувати наступні обставини:

- 1) чи є відповідач іноземною юридичною особою, юридичною особою, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземцем, особою без громадянства або суб'єктом, який здійснює терористичну діяльність, тобто чи володіє відповідач правовим статусом, що дозволяє застосувати до нього санкцію;
- 2) чи позовна заява подана в період дії правового режиму воєнного стану;
- 3) чи накладена на відповідача санкція у виді блокування активів в порядку, визначеному [Законом України «Про санкції»](#);

4) чи можна вважати рішення чи дії відповідача такими, що завдали суттєву шкоду або створили реальну загрозу її заподіяння національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України або значною мірою сприяли вчиненню таких дій іншими особами;

5) чи заявлені до стягнення в дохід держави активи, які безпосередньо належать відповідачу та/або щодо яких відповідач може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;

6) чи є стягнення в дохід держави співмірним (пропорційним) визначеній в [ЗУ «Про санкції»](#) меті.

Чи володіє ОСОБА_1 правовим статусом, що дозволяє застосувати відносно неї санкції.

З додатку № 1 до Рішення РНБО від 23.11.2023 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеного в дію [Указом Президента України № 772/2023 від 23.11.2023 року](#), судом встановлено, що відповідач є як громадянкою України (РНОКПП: НОМЕР_1), так і громадянкою російської федерації (ідентифікаційний номер платника податків у відповідному реєстрі держави-агресора: 910618311786).

З матеріалів справи, зокрема, відомостей обвинувального акту у кримінальному провадженні № 22022000000000651 від 30.11.2022 року за обвинуваченням ОСОБА_1 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 6 [ст. 111-1 КК України](#) (а.с. 81-89), вбачається, що в період тимчасової окупації збройними силами російської федерації території м. Херсона та Херсонської області ОСОБА_1. перебувала у м. Херсон та співпрацювала з представниками окупаційних органів влади, що були створені державою-агресором, а також представниками органів влади самої держави-агресора.

З листа Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України № 5/6/1/2-347 від 14.02.2023 року (а.с. 94) судом встановлено, що незадовго до деокупації Збройними Силами України території м. Херсона відповідач покинула зареєстроване місце свого проживання та за наявною оперативною інформацією знаходиться на тимчасово окупованих територіях Херсонської області та АР Крим.

З протоколу огляду інформації, що розміщена на сторінці федеральної податкової служби російської федерації від 27.12.2022 року (а.с. 111-118) судом також встановлено, що окупаційними органами влади, створеними російською федерацією на тимчасово окупованій території Херсонської області, зареєстровано юридичну особу «ГОСУДАРСТВЕННОЕ БЮДЖЕТНОЕ

УЧРЕЖДЕНИЕ КУЛЬТУРЫ "ХЕРСОНСКИЙ ОБЛАСТНОЙ КРАЕВЕДЧЕСКИЙ МУЗЕЙ», керівником якої значиться ОСОБА_1 . При цьому датою реєстрації юридичної особи та внесення відомостей про її керівника є 22.12.2022 року, тобто вже після звільнення Збройними Силами України території м. Херсона від окупаційних військ російської федерації.

Вищевикладені обставини у своїй сукупності вказують на те, що, не зважаючи на формальну наявність українського громадянства, відповідач втратила свій правовий зв'язок з Україною, оскільки отримала громадянство держави-агресора, співпрацювала з окупаційними органами влади, створеними державою-агресором на тимчасово окупованій території м. Херсона та Херсонської області, а також з представниками органів влади держави-агресора, після звільнення території м. Херсона разом з представниками окупаційної влади перемістилася на іншу частину тимчасово окупованої території Херсонської області, де продовжила займати керівну посаду «державної» бюджетної установи, що була створена та зареєстрована окупаційними органами влади.

Крім того, суд звертає увагу, що відповідно до ч. 2 [ст. 1 ЗУ «Про санкції»](#) санкції можуть застосовуватися також до осіб, які здійснюють терористичну діяльність.

Положеннями ч. 1 [ст. 1 ЗУ «Про боротьбу з тероризмом»](#) розширено перелік дій, які охоплюються змістом терористичної діяльності. Так, відповідно до вказаної правової норми терористична діяльність - діяльність, яка охоплює, зокрема, пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

У свою чергу, відповідно до п. 3 ч. 1 [ст. 1 ЗУ «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну»](#) зазначається, що пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України - поширення інформації, спрямованої на підтримку або виправдання злочинного характеру діяльності Російської Федерації, органів держави-терориста (держави-агресора), їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та/або представників, які відкрито або приховано діють від імені Російської Федерації на території України або з територій інших держав проти України; популяризація та глорифікація діяльності органів держави-терориста (держави-агресора), дій їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та/або представників; публічне заперечення, у тому числі через медіа або з використанням мережі Інтернет,

злочинного характеру збройної агресії Російської Федерації проти України; публічне використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну, використання, створення, поширення продукції, що містить таку символіку, в Україні та/або за кордоном, популяризація ідеології "російського міра" у будь-який спосіб та/або будь-якими засобами.

Наведені у позовній заяві дії відповідача, які у подальшому будуть проаналізовані судом на предмет наявності ознак інформаційного сприяння вчиненню дій та/або прийняттю рішень, що завдали істотної шкоди або створили реальну загрозу її заподіяння національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, у своїх загальних рисах та за своїм змістом підпадають під визначення пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України, а отже охоплюються поняттям терористичної діяльності, що є однією з самостійних підстав для застосування санкцій.

У будь-якому випадку суд керується переконанням, що положення [ЗУ «Про санкції»](#) не дають загального чи спеціального (звуженого) визначення (дефініції) суб'єкта, до якого застосовуються санкції, обмеження, або «того, хто може бути» чи «того, до кого можуть застосовуватися» спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи. Цей Закон не описує ознак, умов, виду, структурно-організаційних властивостей тощо, яким має відповідати «той, хто чинить», поводить (діє якимось певним способом, вдається до певної недозволеної поведінки) супроти ідеї та цінностей української держави, основ її життєдіяльності і буття, якими є національні інтереси та безпека, суверенітет, територіальна цілісність України, права і свободи людини і громадянина.

[Прембулу цього Закону](#) в площині завдань та його призначення, історичних умов та причин його ухвалення крізь призму цілей його запровадження, сформульованих у частині першій статті 1 Закону, - можна і потрібно розуміти так, що в основу поняття «того, хто може бути» чи «того, до кого можуть застосовуватись» спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи, покладена змістовна функціональна характеристика - виконання (чинення) певними особами (фізичними та юридичними) певного роду конкретних дій характерного спрямування (змісту).

Аналіз змісту [ЗУ «Про санкції»](#) стосовно того, до кого можуть бути застосовані санкції, дає підстави стверджувати, що перелік таких осіб є критеріальним, орієнтувальним, поосібним, але не вичерпним. Вони не містять правил, за яких до підсанкційних осіб не можна відносити осіб за іншими критеріями (ознаками), як-от: у разі, коли загрози національним інтересам та національній безпеці будуть створювати не тільки суб'єкти, перелік яких наведений в цьому

Законі, але й інші особи (юридичні чи фізичні) за наявності передумов (об'єктивних чинників), які зумовили як видання Закону, так і існування підстав та мети його застосування.

Тобто форми захисту наведених цінностей з боку України можуть бути спрямовані не тільки до іноземних, а також інших суб'єктів, перелічених в частині другій статті 1 Закону, але й стосовно кожного, чия діяльність загрожуватиме об'єктам, які знаходяться під охоронюваною дією цього [Закону](#). Якщо серед таких осіб є резиденти, то й вони можуть бути суб'єктами застосування санкційних обмежень. Характер діяльності конкретної особи (фізичної чи юридичної), яка може кваліфікуватися як реальний чи потенційний ризик для загальної безпекової ситуації в країні, превалює над ознакою суб'єктності (резидент чи нерезидент) такої особи.

Вищевикладені висновки щодо переліку суб'єктів, до яких можуть бути застосовані санкції, викладено у постановах ВП ВС від 06.07.2023 року у справі № 9901/635/18, від 27.08.2024 року у справі № 800/162/16.

На підставі цього суд робить висновок, що до відповідача ОСОБА_1 можуть бути застосовані санкції, передбачені ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#), у тому числі санкція стягнення активів в дохід держави.

Чи позовна заява подана в період дії правового режиму воєнного стану.

[Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 року](#) на всій території України з 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року запроваджено правовий режим воєнного стану. У подальшому строк дії правового режиму воєнного стану указами Президента України неодноразово було продовжено. Востаннє строк дії воєнного стану було продовжено на 90 діб з 09.05.2025 [року Указом Президента України № 235/2025 від 15.04.2025 року](#).

Таким чином, правовий режим воєнного стану діяв на момент подання позовної заяви та продовжує діяти на момент здійснення судового розгляду, а тому позовна заява подана у встановлений законом строк під час дії такого правового режиму.

Чи накладена на відповідача санкція у виді блокування активів в порядку, визначеному [Законом України «Про санкції»](#).

Судом підтверджено, що рішенням РНБО від 23.11.2023 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (додаток № 1, пункт таблиці 33), введеним в дію [Указом Президента України № 772/2023 від 23.11.2023 року](#), відносно ОСОБА_1 застосовано ряд санкцій, серед яких, зокрема, блокування активів строком на 10 років.

На підставі вказаного рішення відомості про відповідача, як особи, щодо якої застосовано санкції, внесено до Державного реєстру санкцій (а.с. 37-38).

На момент проведення судового розгляду рішення про застосування відносно ОСОБА_1 санкцій є чинним, у встановленому законом порядку не скасовувалося та не переглядалося. Санкція у виді блокування активів згідно відомостей Державного реєстру санкцій є чинною та продовжує застосовуватися відносно відповідача.

Отже, судом встановлено, що на ОСОБА_1 накладена санкція у виді блокування активів в порядку, визначеному [ЗУ «Про санкції»](#).

Чи можна вважати рішення чи дії відповідача такими, що завдали суттєву шкоду або створили реальну загрозу її заподіяння національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України або значною мірою сприяли вчиненню таких дій іншими особами.

У позовній заяві Міністерство юстиції України вказує на те, що ОСОБА_1 здійснювала інформаційне сприяння державі-агресору шляхом безпосереднього вчинення публічних дій, передбачених пп. «в» п. 2 ч. 1 [ст. 5-1 ЗУ «Про санкції»](#).

З витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань від 10.04.2025 року (а.с. 61-63) судом встановлено, що Херсонський обласний краєзнавчий музей (код ЄДРПОУ: 02224040) є юридичною особою публічного права, а саме комунальною організацією, яка створена Херсонською обласною радою. Основними напрямками діяльності Херсонського обласного краєзнавчого музею є функціонування музеїв, діяльність з охорони та використання пам'яток історії, будівель та інших пам'яток культури, проведення дослідження та експериментальних розробок у сфері суспільних і гуманітарних наук.

З відкритих відомостей про музей (а.с. 54-55) судом встановлено, що Херсонський обласний краєзнавчий музей до військового вторгнення російської федерації та окупації Херсонської області мав одну з найбільших на півдні України колекцій предметів старовини. Будівлі, в яких розміщена експозиція музею, є пам'ятками архітектури XIX століття. Заклад засновано у 1890 році на пропозицію українського археолога та краєзнавця ОСОБА_3. У фондах музею зберігалося понад 180 тисяч предметів, з них в експозиції перебувало понад 10 тисяч. Музейний комплекс розташований у чотирьох окремих корпусах, які відомі як Краєзнавчий музей, Літмузей, Музей природи та Музей історії м. Каховка. У Літмузеї зберігалися цінні старовинні видання, у Музеї природи - один з найбільших експонатів України - 30-метровий скелет кита. Херсонський обласний краєзнавчий музей є одним з провідних

культурних центрів області та півдня України і має велике значення як для всесвітньої, так і для національної освіти, науки та культури.

З витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань від 10.04.2025 року (а.с. 61-63), інформації про доходи, отримані від податкових агентів за період з I кварталу 1998 року по 4 квартал 2023 року (а.с. 67-72) судом встановлено, що відповідач ОСОБА_1 з 1998 року по листопад місяць 2022 року обіймала посаду директора Херсонського обласного краєзнавчого музею, отримувала від цієї комунальної організації заробітну плату як дохід за основним місцем роботи.

Таким чином, судом підтверджено, що ОСОБА_1 була службовою особою та займала керівну посаду музею, який мав одну з найбільших колекцій предметів старовини, що становили частину всесвітньої та національної історії, та який займав провідне місце у культурно-освітніх, науково-дослідних та просвітницьких процесах.

Судом встановлено, що 07.05.2022 року в засобах масової інформації держави-агресора, зокрема, веб-сайті «РИА Новости» (а.с. 126-127), веб-сайті «LIFE» (а.с. 128), веб-сайті інформаційного агентства «КРАСНАЯ ВЕСНА» (а.с. 129), було здійснено публікацію під назвою « В музее Херсона рассказали, как спасали экспозиции под властью Киева ». Під час збирання матеріалу для цієї статті представниками засобів масової інформації російської федерації було отримано коментар від ОСОБА_1 , як директора Херсонського обласного краєзнавчого музею, в якому вона зазначила, що Уряд України, проводячи політику декомунізації держави, примушував повністю або частково прибрати експозиції, які були присвячені подіям Другої світової війни, у тому числі участі в ній СРСР. Внаслідок цього, згідно коментаря ОСОБА_1 , працівники музею були вимушені вдаватися до заходів приховування та збереження окремих експозицій, щоб зберегти пам'ять про історичні обставини та факти, що мали місце в об'єктивній дійсності.

Судом також встановлено, що 07.05.2022 року на веб-сайті «РЕН ТВ» та веб-сайті «ИЗВЕСТИЯ iz», які так само є засобами масової інформації російської федерації, було опубліковано інформаційні статті та відеосюжет за участі ОСОБА_1 під назвами «Аллея Славы станет главной площадкой празднования 9 Мая в Херсоне» (а.с. 130) та «Главной площадкой празднования 9 Мая в Херсона будет Аллея Славы» (а.с. 131). За результатами дослідження вказаних статей та відеосюжету, що записаний на флеш-накопичувач, який додано до позовної заяви (а.с. 181), вбачається, що ОСОБА_1 у своїх коментарях засобам масової інформації держави-агресора повідомила, що 9 травня це свято, яке неможливо викреслити з життя, і хоча, як пояснює ОСОБА_1 , Уряд України в особі Міністерства культури намагався прибрати, заборонити певну символіку,

знаки часів Другої світової війни або обмежити їх публічний показ, працівниками Херсонського обласного краєзнавчого музею все одно здійснювалися дії щодо збереження відповідних експозицій та представлення їх місцевому населенню, серед якого такі експозиції користуватися «попитом» та яке прагнуло знати справжні історичні факти.

Судом також встановлено, що 18.06.2022 року на веб-сайті «ЕДИНАЯ РОССИЯ», яка є всеросійською панівною політичною партією російської федерації, було опубліковано інформаційний матеріал та відеосюжет за участі ОСОБА_1, ОСОБА_4 та ОСОБА_5 під назвою «В день рождения Херсона "Единая Россия" организовала для жителей праздничные мероприятия» (а.с. 136-137). Зі змісту статті та відеосюжету, що записаний на флеш-накопичувач, який додано до позовної заяви (а.с. 181), вбачається, що ОСОБА_1 мала особистий виступ під час проведення таких святкових заходів. Під час свого виступу, на якому були присутні представники засобів масової інформації держави-агресора, окупаційних органів влади, органів влади держави-агресора та інша невизначена кількість осіб, ОСОБА_1 підтвердила, що місто Херсон було засновано та побудовано саме завдяки указу російської імператриці, який було підписано 18.06.2022 року, що історично і вважається справжнім днем народження міста.

Під час вказаного виступу ОСОБА_1 зазначає, що завдяки «звільненню» міста Херсона та Херсонської області, завдяки зусиллям окупаційної адміністрації, а також особливо завдяки ОСОБА_6 та партії «Единая Россия» місто Херсон рухається та розвивається у «правильному, істинному» напрямку. Крім того, ОСОБА_1, коментуючи виставку орденів ОСОБА_7, які були привезені з музею, розташованого у м. Санкт-Петербург російської федерації, висловлює подяку за такий «подарунок» та можливість познайомитися з «однією з найяскравіших особистостей російської історії».

В цьому аспекті з витягу з Державного реєстру санкцій (а.с. 141-142), витягу з веб-сайту «ЕДИНАЯ РОССИЯ» (а.с. 143-144) судом підтверджено, що відносно ОСОБА_6 . [Указом Президента України № 637/2022 від 07.09.2022 року](#) застосовано персональні санкції. Сам ОСОБА_6 є громадянином російської федерації, секретарем Херсонського регіонального відділення партії «Единая Россия», з 2021 року по 2023 рік був депутатом державної думи федеральних зборів російської федерації, та з 2023 року є сенатором російської федерації.

З наданих суду інформаційних матеріалів, розміщених в мережі Інтернет (а.с. 138-140), судом встановлено, що ОСОБА_6 публічно висловлювався з приводу того, що Херсон - це місто з «русской историей та русским характером».

У свою чергу, з витягу з Державного реєстру санкцій (а.с. 145-146) судом також підтверджено, що відносно ОСОБА_8 . [Указом Президента України № 726/2022 від 19.10.2022 року](#) застосовано персональні санкції. Рішенням Вищого антикорупційного суду від 21.02.2024 року у справі № 991/10587/23 відносно ОСОБА_8 застосовано санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#). З наданого інформаційного матеріалу також вбачається, що ОСОБА_8 займав посаду заступника голови окупаційної адміністрації Херсонщини (а.с. 147-149).

З відеосюжету під назвою «Офіційне пограбування», розміщеного на Youtube-каналі «Українська правда», що записаний на флеш-накопичувач, який додано до позовної заяви (а.с. 181), інформаційної статті «Як виглядає Херсонський краєзнавчий музей після російських загарбників» від 16.02.2023 року (а.с. 56-60), інформаційної статті «Вони вкрали українську душу»: росіяни спустошили херсонські музеї» від 21.11.2022 року (а.с. 119-125) судом встановлено, що напередодні деокупації Збройними Силами України у листопаді 2022 року міста Херсона та частини Херсонської області ОСОБА_1 , будучи директором Херсонського обласного краєзнавчого музею, покинула територію м. Херсона та виїхала до інших тимчасово окупованих територій України. У свою чергу, представники окупаційних органів влади, органів влади держави-агресора, збройних сил російської федерації здійснили вивезення (фактично викрадення) більшої частини колекції музею, зокрема, предмети, що мають попит на чорному ринку археології та в приватних колекціонерів: рідкісні археологічні знахідки античного часу, зброю та монети тощо. Фактично після вказаних дій фонди та експозиції Херсонського обласного краєзнавчого музею залишаються порожніми.

З листа Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України № 5/6/1/2-347 від 14.02.2023 року (а.с. 94) судом підтверджено, що незадовго до деокупації Збройними Силами України території м. Херсона відповідач покинула зареєстроване місце свого проживання та за наявною оперативною інформацією знаходиться на тимчасово окупованих територіях Херсонської області та АР Крим.

З протоколу огляду інформації, що розміщена на сторінці федеральної податкової служби російської федерації від 27.12.2022 року (а.с. 111-118) судом також встановлено, що окупаційними органами влади, створеними російською федерацією на тимчасово окупованій території Херсонської області, зареєстровано юридичну особу «ГОСУДАРСТВЕННОЕ БЮДЖЕТНОЕ УЧРЕЖДЕНИЕ КУЛЬТУРЫ "ХЕРСОНСКИЙ ОБЛАСТНОЙ КРАЕВЕДЧЕСКИЙ МУЗЕЙ», керівником якої значиться ОСОБА_1 . При цьому датою реєстрації юридичної особи та внесення відомостей про її керівника є 22.12.2022 року, тобто вже після звільнення Збройними Силами України території м. Херсона від окупаційних військ російської федерації.

Тобто, судом встановлено, що після деокупації м. Херсона, вивезення більшої частини колекції Херсонського обласного краєзнавчого музею на іншу частину тимчасово окупованої території України, ОСОБА_1, з дозволу якої відбувалося пограбування музею, так само переїхала на тимчасово окуповану територію України та продовжила співпрацювати з окупаційними органами влади, органами влади держави-агресора, у тому числі очоливши такий самий музей, однак вже створений окупаційними органами влади.

З копії обвинувального акту від 28.12.2022 року (а.с. 81-89) вбачається, що за фактом вчинення ОСОБА_1 вищезазначений дій відносно неї було розпочато кримінальне провадження № 22022000000000651 від 30.11.2022 року, а саме за фактом вчинення ОСОБА_1 кримінального правопорушення, передбаченого ч. 6 [ст. 111-1 КК України](#). Судовий розгляд обвинувального акту триває.

З листа Офісу Генерального прокурора № 10/1/2-10397-22 від 14.05.2024 року (а.с. 80), ухвали слідчого судді Шевченківського районного суду м. Києва від 12.12.2022 року у справі № 761/27032/22 (а.с. 90-93) судом встановлено, що в межах кримінального провадження № 22022000000000651 від 30.11.2022 року відносно ОСОБА_1 застосовано запобіжний захід у виді тримання під вартою (заочно), а також накладено арешт на її майно.

З висновку експерта № 12463/24-36 від 23.01.2025 року, складеного за результатами проведення судової лінгвістичної (семантико-текстуальної експертизи) (а.с. 99-108) вбачається, що у промові ОСОБА_1, зафіксованій у текстовому та відеоформаті у публікації з назвою «В день родження Херсона "Единая Россия" організувала в городе праздничные мероприятия вместе с жителями», містяться публічні висловлювання, в яких наявні ознаки виправдовування збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини її території, а також глорифікації осіб, які здійснюють збройну агресію російської федерації проти України, представників правлячої російської партії «Единая Россия» та підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які виконують владні функції на тимчасово окупованій території України.

Імплементативним Регламентом Ради Європейського Союзу № 2023/1216 від 23.06.2023 року ОСОБА_1 було внесено до переліку осіб, відповідальних за дії, підривають або загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України (а.с. 42-45). Підставою для внесення відповідача до цього списку було те, що, будучи директором Херсонського обласного краєзнавчого музею, ОСОБА_1 добровільно і свідомо допомагала російським силовикам звільнити музей від експонатів, публічно підтримувала контроль російської федерації над Херсонською областю та підтримувала незаконну анексію території.

З цих же підстав 28.06.2023 року рішенням Федерального департаменту з питань економіки, освіти та досліджень Швейцарської Конфедерації ОСОБА_1 була включена до санкційних списків Швейцарської Конфедерації (а.с. 46-47).

На підставі рішення щодо внесення змін до Положення про спеціальні економічні заходи (Україна) SOR/2023-119 від 08.06.2023 року, прийнятого Урядом Канади (а.с. 48-49), ОСОБА_1 також було включено до Зведеного канадського санкційного списку.

Також 15.12.2023 року на підставі рішення Уряду Японії (а.с. 50-53) ОСОБА_1 було внесено до переліку осіб східних і південних регіонів України, які вважаються такими, що брали безпосередню участь у передбаченій «інкорпорації» росією.

Таким чином, судом встановлено, що ОСОБА_1, будучи керівником комунальної установи, що займала одне з провідних місць у науково-дослідних, культурно-освітніх, просвітницьких процесах, за допомогою засобів масової інформації держави-агресора та мережі Інтернет публічно вчиняла наступні дії:

- 1) всупереч положенням [ЗУ «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного \(нацистського\) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»](#) поширила неправдиву інформацію про те, що Україна всіляко забороняє та/або обмежує поширення відомостей про справжні історичні факти та події Другої світової війни, символів, пам'ятних знаків, що присвячені річницям подій Другої світової війни; поширення такої неправдивої інформації є складовою частиною ідеологем та наративів російського нацистського тоталітарного режиму, який, здійснюючи маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з нацизмом, безпідставно систематично звинувачує Україну в намаганнях викривити, приховати, спотворити чи знищити речі, предмети чи відомості про історичні події та факти, які, у тому числі пов'язані з комуністичним режимом СРСР, який знайшов своє всесвітнє засудження та заборону, крім як російської федерації, яка вважає себе «історичним» спадкоємцем СРСР, та її союзників; ці ж безпідставні звинувачення разом з іншими використовуватися російською федерацією для виправдовування збройної агресії проти України та вторгнення на її територію;
- 2) всупереч положенням [ЗУ «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років»](#) (у редакції від 09.04.2015 року, яка була чинною станом на 2022 рік) поширювала неправдиву інформацію про те, що Україна всіляко намагається обмежити святкування річниці Другої світової війни, яке відбувалося щорічно 9 числа травня місяця; поширення такої інформації також є складовою частиною наративів російської пропагандистської політики з безпідставного звинувачення України в спробах нав'язати населенню «неправдиву» історію, перекрутити та переоцінити значення участі СРСР у

Другій світовій війні та дати здобуття перемоги над нацизмом, яка всім світом (Україною з 2023 року) відзначається щороку 8 травня і лише російською федерацією та її союзниками 9 травня;

3) всупереч міжнародному та національному засудженню збройної агресії російської федерації проти України, перебуваючи на тимчасово окупованій території, поширювала інформацію про те, що збройні сили російської федерації «звільнили» територію Херсонщини та після такого «звільнення» вказаний регіон розвивається у «правильному, істинному» напрямку; складовою частиною ідеології «русского міра», яка покладена в основу російського нацистського тоталітарного режиму, є твердження про необхідність «звільнення» території України від «нацистського» режиму та повернення України і Українського народу на «правильний» шлях розвитку; тому поширення інформації про «звільнення» російськими військами території Херсонщини, що начебто дало можливість розвиватися регіону у «правильному» напрямку, є не тільки пропагандою російського нацистського тоталітарного режиму, але і виправдовуванням збройної агресії російської федерації проти України, підтримкою окупації території України та політики так званої «денацифікації» України;

4) перебуваючи на тимчасово окупованій території, співпрацювала з окупаційними органами влади, що були створені державою-агресором, безпосередньо з органами влади самої держави-агресора, зокрема, всеросійською правлячою партією «Единая Россия», їх представниками, надавала допомогу в організації та безпосередньо брала участь у проведенні інформаційних, просвітницьких заходів з поширення пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, всіляко при цьому висловлюючи подяку представникам органам влади держави-агресора (ОСОБА_6), окупаційної адміністрації (ОСОБА_8.), щодо яких Україною застосовано санкції як відповідь на їх дії, що завдають істотну шкоду національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності; а також всіляко висловлюючи задоволення ситуацією, що виникла навколо тимчасової окупації Херсонщини, та задоволення діяльністю окупаційної адміністрації, органів влади держави-агресора, збройних сил російської федерації;

5) будучи директором Херсонського обласного краєзнавчого музею, добровільно та свідомо дозволила і допустила вивезення державою-агресором майже всієї колекції, фондів та експозиції музею на іншу частину тимчасово окупованої території України та територію російської федерації, внаслідок чого одна з найцінніших для всесвітньої та національної культури колекцій предметів старовини фактично була пограбована;

б) перед деокупацією Збройними Силами України території міста Херсона та після пограбування Херсонського обласного краєзнавчого музею виїхала на іншу частину тимчасово окупованої території України, де продовжила співпрацювати з окупаційними органами влади, органами влади держави-агресора, у тому числі очоливши «державний» музей з аналогічною назвою, який був створений окупаційною адміністрацією Херсонщини.

З урахуванням вищевикладеного, судом встановлено, що ОСОБА_1 виправдовувала, визнавала правомірною збройну агресію російської федерації проти України, окупацію території України збройними силами держави-агресора; возвеличувала (глорифікувала) представників окупаційних органів влади та органів влади російської федерації, висловлювала подяку за їх діяльність; підтримувала політику російської федерації щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, а також пропагувала російській нацистський тоталітарний режим.

Такими діями ОСОБА_1 значною мірою інформаційно сприяла іншим особами у вчиненні дій та ухваленні рішень, передбачених п. 1 ч. 1 [ст. 5-1 ЗУ «Про санкції»](#), що створило суттєву загрозу заподіяння істотної шкоди національній безпеці, територіальній цілісності та суверенітету України. Тим самим, ОСОБА_1 вчинила дії, які перелічені у пп. в п. 2 ч. 1 [ст. 5-1 ЗУ «Про санкції»](#) та які є підставою для застосування санкції стягнення активів у дохід держави.

Чи заявлені до стягнення в дохід держави активи, які безпосередньо належать відповідачу та/або щодо яких відповідач може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

З Інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно, Державного реєстру Іпотек, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна (а.с. 161-162) судом встановлено, що ОСОБА_1 на праві приватної власності належать наступні об'єкти нерухомості: 1) домоволодіння за адресою: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2302453465101); 2) житловий будинок за адресою: АДРЕСА_4 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2272512665101).

З відомостей з листа Головного сервісного центру МВС № 31/13970/15808/2024 від 24.05.2024 року (а.с. 157-158), а також з Єдиного державного реєстру транспортних засобів (а.с. 159-160) судом встановлено, що ОСОБА_1 також належить рухоме майно у виді транспортних засобів: 1) марки SKODA ASTAVIA A5, державний номерний знак НОМЕР_3 , VIN НОМЕР_4 ; 2) марки

ВАЗ 21114, державний номерний знак НОМЕР_5 , VIN НОМЕР_6 . Другий транспортний засіб обтяжений правом користування ОСОБА_2 .

У свою чергу, з листа Національного банку України № 25-0005/1024/БТ від 06.01.2025 року (а.с. 165) судом встановлено, що ОСОБА_1 має банківські рахунки в АТ КБ «ПРИВАТБАНК» та АТ «Державний експортно-імпорتنний банк України» (АТ «Укресімбанк»).

З листа АТ КБ «ПРИВАТБАНК» № 20.1.0.0.0/7-250113/5392-БТ від 15.01.2025 року (а.с. 167) вбачається, що на ім'я ОСОБА_1 відкрито банківський рахунок НОМЕР_7 , залишок грошових коштів на рахунку становить 28 грн. 37 коп.

З листа АТ «Державний експортно-імпорتنний банк України» № БТ/0025800/228-25 від 17.01.2025 року (а.с. 170) вбачається, що на ім'я ОСОБА_1 відкрито банківський рахунок НОМЕР_9 , на якому відсутній залишок грошових коштів, а також банківський рахунок НОМЕР_8 , залишок грошових коштів на якому становить 15 грн. 53 коп.

Таким чином, судом встановлено, що заявлені до стягнення в дохід держави активи належать ОСОБА_1 на праві приватної власності.

Чи є стягнення в дохід держави співмірним (пропорційним) визначеній в [3У «Про санкції» меті.](#)

Відповідно до [ст. 41 Конституції України](#) кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним. Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на підставі і в порядку, встановлених законом, за умови попереднього і повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

[Указом Президента від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану»](#) в Україні введений воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. Пунктом 3 Указу встановлено, що у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями [30-34](#), [38](#), [39](#), [41-44](#), [53 Конституції України](#), а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені частиною 1 [статті 8 Закону України «Про правовий режим](#)

[воєнного стану](#)». У подальшому строк дії правового режиму воєнного стану указами Президента України неодноразово було продовжено. Востаннє строк дії воєнного стану було продовжено на 90 діб з 09.05.2025 [Указом Президента України № 235/2025 від 15.04.2025](#).

З урахуванням зазначеного, а також заявлених позовних вимог, суд вважає за необхідне розглянути співвідношення публічних інтересів держави України і приватних інтересів власників майна та встановити пропорційність втручання в право власності.

Частиною 2 [ст. 6 КАС України](#) передбачено, що суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

[Закон України «Про судоустрій і статус судів»](#) встановлює, що правосуддя в Україні здійснюється на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів та спрямоване на забезпечення права кожного на справедливий суд.

Відповідно до ст. 1 та [17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»](#) суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

Стаття 1 Першого (додаткового) протоколу до Конвенції визначає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Протоколом 4 до Конвенції гарантовано право на свободу пересування і свободу вибору місця проживання.

Визначені права не є абсолютними та можуть підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету й безсторонності суду.

Відповідно до вимог ст. 29 Загальної декларації прав людини, прийнятої на третій сесії Генеральної Асамблеї ООН, кожна людина має обов'язки перед суспільством, у якому тільки й можливий вільний і повний розвиток її особи. При здійсненні своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки

таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання і поваги прав і свобод інших та забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку і загального добробуту в демократичному суспільстві. Здійснення цих прав і свобод ні в якому разі не повинно суперечити цілям і принципам Організації Об'єднаних Націй.

Аналогічні положення закріплено у ст. 12, 18, 19, 21 та 22 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права.

Право власності не є абсолютним. У разі якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, наприклад, через фінансування чи підтримку війни проти цієї країни, тероризму, держава може вжити заходів для припинення чи попередження таких дій.

Предметом регулювання ст. 1 Першого протоколу до Конвенції є втручання держави у право на мирне володіння майном. У практиці ЄСПЛ (серед багатьох інших, наприклад, рішення ЄСПЛ у справах «Спорронг і Льоннрот проти Швеції» від 23.09.1982, «Джеймс та інші проти Сполученого Королівства» від 21.02.1986, «Щокін проти України» від 14.10.2010, «Серков проти України» від 07.07.2011, «Колишній король Греції та інші проти Греції» від 23.11.2000, «Булвес» АД проти Болгарії» від 22.01.2009, «Трегубенко проти України» від 02.11.2004, «East/West Alliance Limited» проти України» від 23.01.2014) напрацьовано три критерії, які слід оцінювати на предмет сумісності заходу втручання у право особи на мирне володіння майном із гарантіями статті 1 Першого протоколу до Конвенції, а саме: чи є втручання законним; чи має воно на меті «суспільний», «публічний» інтерес; чи є такий захід (втручання у право на мирне володіння майном) пропорційним визначеним цілям.

Втручання держави у право на мирне володіння майном є законним, якщо здійснюється на підставі закону, що має бути доступним для заінтересованих осіб, чітким і передбачуваним з питань застосування та наслідків дії його норм.

Втручання є виправданим, якщо воно здійснюється з метою задоволення «суспільного», «публічного» інтересу. Втручання держави у право на мирне володіння майном може бути виправдано за наявності об'єктивної необхідності у формі суспільного, публічного, загального інтересу, який може включати інтерес держави, окремих регіонів, громад чи сфер людської діяльності. Саме національні органи влади мають здійснювати первісну оцінку наявності проблеми, що становить суспільний інтерес, вирішення якої б вимагало таких заходів. Поняття «суспільний інтерес» має широке значення (рішення від 23.11.2000 у справі «Колишній король Греції та інші проти Греції»). Крім того, ЄСПЛ також визнає, що й саме по собі правильне застосування законодавства, безперечно, становить «суспільний інтерес» (рішення ЄСПЛ від 02.11.2004 у справі «Трегубенко проти України»).

Критерій «пропорційності» передбачає, що втручання у право власності розглядатиметься як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не було дотримано справедливої рівноваги (балансу) між інтересами держави (суспільства), пов'язаними з втручанням, та інтересами особи, яка так чи інакше страждає від втручання. «Справедлива рівновага» передбачає наявність розумного співвідношення (обґрунтованої пропорційності) між метою, визначеною для досягнення, та засобами, які використовуються. Необхідного балансу не буде дотримано, якщо особа несе «індивідуальний і надмірний тягар».

Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення.

Порушення норм Конвенції та протоколів до неї Європейський суд з прав людини констатує, якщо хоча б один із зазначених критеріїв не буде дотриманий і, навпаки, встановлює відсутність такого порушення, якщо дотримані всі три критерії.

Суд враховує, що санкційна політика України стосовно осіб, чії дії створюють загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності держави, була чіткою і передбачуваною за наслідками для відповідача, в тому числі з огляду на встановлені у цій справі обставини.

Окрім того, суд вважає, що втручання у право мирного володіння майном відповідача має легітимну мету забезпечити контроль за активами особи, яка своїми діями створила загрозу національним інтересам України, її суверенітету, територіальній цілісності, недоторканності державних кордонів та економічному розвитку.

Вказаний контроль є необхідним для ефективного реагування держави на загрози її безпеці, що підтверджує, зокрема, преамбула Закону. Зазначена мета відповідає пункту 2 статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

В аспекті пропорційності втручання у право власності суд додатково звертає увагу, що розпочавши збройну агресію проти України, росія порушила фундаментальні норми й принципи міжнародного права, низку двосторонніх і багатосторонніх договорів та угод. З першого дня агресії росія порушує правила ведення війни і норми міжнародного права та масово чинить воєнні злочини та злочини проти людяності, вбиваючи цивільних, руйнуючи інфраструктуру та депортуючи населення.

Ситуація суттєво погіршилась після початку широкомасштабного вторгнення 24.02.2022 року. На звільнених від окупації територіях зафіксовані масштабні злочини проти цивільних осіб, здійснені російськими військами.

Особливо жахливими є злочини російських окупантів проти українських дітей. Лише за підтвердженими даними, сотні з них загинули і більше тисячі були поранені. російська сторона активно здійснює незаконну депортацію десятків тисяч дітей з тимчасово окупованих територій України - цілеспрямований характер цих дій підтвердив Міжнародний кримінальний суд, видавши 17 березня 2023 року ордер на арешт президента Російської Федерації та російської уповноваженої з прав дитини.

Починаючи з осені 2022 року, російське командування активно застосовує ракетне озброєння та дрони-камікадзе для ударів по об'єктах критичної інфраструктури України, намагаючись зокрема знищити в зимовий сезон українську енергосистему та позбавити мирне населення електроенергії, водопостачання та опалення.

06.06.2023 року російські окупанти підірвали Каховську ГЕС, що стало черговим актом державного тероризму з боку російської федерації та призвело до небаченої гуманітарної та екологічної катастрофи на півдні України.

З 04.03.2022 року залишається окупованою військами російської федерації найбільша в Європі Запорізька АЕС. Російська сторона свідомо порушує принципи ядерної безпеки, розмістила озброєння в приміщеннях і на території АЕС та продовжує безвідповідальну риторику як важіль ядерного шантажу України і світу, створюючи найсерйозніші загрози для глобальної безпеки.

За попередніми підрахунками Київської школи економіки, зробленими спільно з Міністерством розвитку громад, територій та інфраструктури, Міністерством економіки України, Міністерством охорони здоров'я України, за координації Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України та у співпраці з іншими профільними міністерствами та Національним банком України, завдані інфраструктурі України збитки на початок 2024 року сягають \$36.8 млрд, втрати промисловості та підприємства - вже на рівні \$13.1 млрд. Ця оцінка враховує також збитки, завдані Україні через підлив країною-агресором Каховської ГЕС 06.06.2023. За останніми даними зруйновано або пошкоджено 78 малих, середніх та великих приватних підприємств, а також 348 державних підприємств.

Через бойові дії продовжує зростати сума прямих збитків від зруйнованої інфраструктури енергетичної галузі - до \$9 млрд, агропромислового комплексу - \$8.7 млрд.

Вторгнення росії в Україну дестабілізувало глобальні логістичні ланцюги. Наслідки військових дій, обстріли сільськогосподарської та транспортної інфраструктури, блокування роботи чорноморських портів України, окупація українських портів на Чорному і Азовському морях, злочини проти довілля

загрожують глобальною продовольчою кризою в світі. Російські ядерні погрози та шантаж, а також мілітаризація тимчасово окупованої Запорізької АЕС провокують катастрофу загальносвітового масштабу. Російська агресія проти України заохочує інші держави-реваншисти спробувати змінити існуючий світовий порядок силовим шляхом, що може призвести до ескалації численних конфліктів у різних регіонах світу. Росія має сплатити компенсації за завдані Україні масові руйнування. Військові злочинці повинні понести відповідальність за злочини, скоєні під час російської агресії, а вище політичне та військове керівництво Російської Федерації - за злочин агресії як такий.

З метою невідкладного та ефективного реагування на наявні і потенційні загрози національним інтересам і національній безпеці України, включаючи ворожі дії, збройний напад інших держав чи недержавних утворень, завдання шкоди життю та здоров'ю населення, захоплення заручників, експропріацію власності держави, фізичних та юридичних осіб, завдання майнових втрат та створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод було прийнято [ЗУ «Про санкції»](#).

З урахуванням вищевикладеного, а також враховуючи 1) виключність застосування такого виду санкції, що виправдана умовами воєнного стану через збройну агресію зі сторони рф; такі заходи зі сторони держави є заходами захисту та необхідної оборони в умовах воєнної агресії; 2) тривалість повномасштабного воєнного вторгнення рф на територію держави, яке наразі триває понад три роки; 3) масштаб вже спричинених таким вторгненням негативних наслідків у виді геноциду та терору українського народу, окупації частини території держави, знищення критичної та цивільної інфраструктури держави; 4) що звернуте в дохід держави майно може бути використано в цілях посилення обороноздатності держави та захисту від воєнної агресії, для покриття збитків, спричинених військовими діями рф, відновлення української економіки та інших потреб; 5) що наразі важко визначити суспільний інтерес більш важливіший за припинення військової агресії рф проти України, відновлення територіальної цілісності України, миру на всій її території та відвернення спричинених рф негативних наслідків; 6) а також, що стягнення активів в сукупності з іншими заходами сприятимуть досягненню цього суспільного інтересу, суд приходять до висновку, що застосування до відповідача санкції у виді стягнення її активів в дохід держави буде законним, виправданим, пропорційним легітимній меті та вимушеним заходом захисту національної безпеки, територіальної цілісності та суверенітету України.

Публічний інтерес втручання у право власності відповідача, пов'язаний з її діяльністю сприяння вчиненню дій та прийняттю рішень, які завдають істотну шкоду основоположним цінностям існування Української державності,

превалює над негативними наслідками (збитками), які зазначає відповідач внаслідок стягнення цих активів в дохід держави. Втручання у право власності ОСОБА_1 на вказані активи також не призведе до істотного порушення прав третьої особи ОСОБА_2, оскільки за загальним правилом зміна власника майна не призводить до припинення права іншої особи користуватися таким майном, що виникло до цього.

6. Висновки суду.

Відповідно до ч. 7 [ст. 283-1 КАС України](#) за результатами розгляду позовної заяви Вищий антикорупційний суд ухвалює одне з таких рішень: 1) про задоволення позовних вимог повністю або частково та застосування до фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої [статті 4 Закону України "Про санкції"](#); 2) про відмову у задоволенні позову.

За результатами повного, всебічного, об'єктивного та змагального судового розгляду на підставі переваги більш вагомих доказів судом встановлено підстави для застосування відносно ОСОБА_1 санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#). У зв'язку з цим позовна заява підлягає повному задоволенню.

7. Судові витрати.

Відповідно до ч. 2 [ст. 139 КАС України](#), при задоволенні позову суб'єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб'єкта владних повноважень, пов'язані із залученням свідків та проведенням експертиз.

Враховуючи вимоги закону, відсутність доказів понесення Міністерством юстиції України витрат, пов'язаних із залученням свідків та проведенням експертиз, а також ту обставину, що позивач звільнений від сплати судового збору на підставі п. 25 ч. 1 [ст. 5 Закону України «Про судовий збір»](#), підстави для розподілу судових витрат відсутні.

8. Заходи забезпечення позову.

Відповідно до ч. 1, 6 [ст. 157 КАС України](#) суд може скасувати заходи забезпечення позову з власної ініціативи або за вмотивованим клопотанням учасника справи. У випадку залишення позову без розгляду, закриття провадження у справі або у випадку ухвалення рішення щодо відмови у задоволенні позову заходи забезпечення позову зберігають свою дію до набрання законної сили відповідним судовим рішенням.

На підставі цього, враховуючи необхідність повного задоволення позовних вимог, зважаючи на те, що застосування санкції та стягнення активів у дохід держави є тривалими процедурами, а судовий розгляд не обмежується лише

ухваленням судового рішення, але і передбачає необхідність забезпечення його реального та ефективного виконання, суд приходить до висновку про необхідність залишення без змін заходів забезпечення позову, застосованих ухвалою суду від 15.04.2025 року, до повного виконання цього рішення.

9. Порядок звернення судового рішення до виконання.

Визначаючи спосіб звернення до виконання рішення про застосування санкції, суд звертає увагу на ч. 3 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#).

Судове рішення про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 цього Закону](#), в день набрання ним законної сили надсилається Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Активи, щодо яких ухвалено рішення про застосування такої санкції, підлягають передачі Фонду державного майна України протягом п'яти робочих днів з дня набрання законної сили вищезазначеним судовим рішенням.

Фонд державного майна України здійснює повноваження у сфері управління (у тому числі шляхом реалізації) активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. Грошові кошти, отримані в результаті реалізації таких активів, зараховуються до Державного бюджету України та спрямовуються до фонду ліквідації наслідків збройної агресії.

Кабінет Міністрів України може прийняти рішення про визначення суб'єктом управління активом іншого органу державної влади, суб'єкта господарювання державного сектору економіки. Таке управління здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, згідно з абзацом третім цієї частини.

З урахуванням зазначеного, беручи до уваги положення статей [242](#), [246](#), [268](#), [283-1 КАС України](#), статей 4 - 5-1 [Закону України «Про санкції»](#), суд, -

ВИРІШИВ:

Позовну заяву Міністерства юстиції України до ОСОБА_1, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача: ОСОБА_2, про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої [статті 4 Закону України «Про санкції»](#) - задовольнити.

Застосувати до ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_2 (РНОКПП: НОМЕР_1) санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 ЗУ «Про санкції»](#).

Стягнути в дохід держави активи, що належать ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_2 (РНОКПП: НОМЕР_1), на праві приватної власності, а саме:

- домоволодіння за адресою: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2302453465101);
- житловий будинок за адресою: АДРЕСА_4 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2272512665101);
- транспортний засіб марки SKODA ASTAVIA A5, державний номерний знак НОМЕР_3 , сірого кольору, 2008 року випуску, VIN НОМЕР_4 , номер кузова НОМЕР_4 , місце реєстрації Херсонська область;
- транспортний засіб марки ВАЗ 21114, державний номерний знак НОМЕР_5 , зеленого кольору, 2005 року випуску, VIN НОМЕР_6 , номер кузова НОМЕР_6 , місце реєстрації Херсонська область;
- грошові кошти у розмірі 28 (двадцять вісім) гривень 37 копійок, які розміщені на її банківському рахунку НОМЕР_7 в АТ КБ «ПРИВАТБАНК» (адреса місцезнаходження: місто Київ, вул. Грушевського, будинок 1Д; код ЄДРПОУ: 14360570);
- грошові кошти у розмірі 15 (п'ятнадцять) гривень 53 копійки, які розміщені на її банківському рахунку НОМЕР_8 в АТ «Державний експортно-імпортний банк України» (адреса місцезнаходження: місто Київ, вул. Антоновича, будинок 127; код ЄДРПОУ: 00032112).

Надіслати це рішення в день набрання ним законної сили до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Копію повного тексту рішення суду не пізніше наступного дня після його підписання надіслати учасникам справи, їх представникам до електронного кабінету (у разі його наявності) та опублікувати його на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду відповідно до положень ч. 7 [ст. 283-1 КАС України](#) з урахуванням ч. 16 [ст. 10 КАС України](#).

Апеляційна скарга на рішення Вищого антикорупційного суду може бути подана учасником справи та/або його представником до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня проголошення рішення суду. Якщо в судовому засіданні було проголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду (скорочене рішення), зазначений строк

обчислюється з дня складення повного тексту рішення суду та його опублікування на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Учасники справи, які не були присутні при проголошенні рішення суду, а також особа, яка не брала участі у справі, якщо суд вирішив питання про її права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити рішення суду протягом п'яти днів з дня його опублікування на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Це рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги це рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Позивач:

Міністерство юстиції України (адреса місцезнаходження: м. Київ, вул. Городецького, буд. 13; код ЄДРПОУ: 00015622).

Відповідач:

ОСОБА_1 (ІНФОРМАЦІЯ_2 ; зареєстрована адреса проживання: АДРЕСА_1 ; РНОКПП: НОМЕР_1).

Третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору:

ОСОБА_2 (ІНФОРМАЦІЯ_3 ; зареєстрований за адресою: АДРЕСА_2 ; РНОКПП: НОМЕР_2).

Повний текст рішення складено 23.05.2025 року.

Суддя-доповідач: Широка К.Ю.

Судді: Саландяк О.Я. Олійник О.В.

Покликання на рішення суду в Єдиному державному реєстрі судових рішень:
<https://reyestr.court.gov.ua/review/127580879>